

Naar Ikea weet het leven van twee dolende zielen boeiend te houden ★★☆☆☆

Soms komt de buitenwereld binnen, maar vaker verdwalen ze in hun eigen gedachten.

[Karin Veraart](#) 20 oktober 2019, 21:26

Naar Ikea. Beeld Bas de Brouwer

Bij binnenkomst in de theaterzaal delen twee acteurs kussentjes uit. De ruimte is leeg, het publiek mag een plek uitzoeken op de zachtroze speelvloer. Tussen hen in maken Damaris de Jong en Martijn Nieuwerf zich op om *Naar Ikea* te gaan spelen, in regie van Marijn Graven, maker bij Frascati Producties.

Graven vroeg Sytske Frederika van Koeveringe een bewerking te maken van *Naar Damascus* (1898), een autobiografische trilogie van August Strindberg. Hierin maakt de Zweedse schrijver de balans op van zijn 40-jarig bestaan (hij zit op dat moment in zijn derde huwelijk, met een veel jongere vrouw). Strindberg komt tot weinig vrolijke conclusies.

In *Naar Ikea* zien we twee geliefden elkaar aantrekken en afstoten in een qua ruimte en tijd vrij abstracte setting. Het zijn twee dolende zielen, zij een jonge schrijver die vecht tegen een ernstige ziekte, hij een man van middelbare leeftijd die vrouw en kinderen heeft verlaten voor deze bij tijd en wijle sprankelende persoonlijkheid. Maar het vertrouwen aan beide kanten ontbreekt: in de liefde, in zichzelf. Soms komt de buitenwereld even bij ze binnen en kan het

gesprek over Ikea of over toerisme gaan en is er plek voor muziek. Maar vaker verdwalen ze in het duister van hun eigen (strind-bergiaanse) brein.

De Jong en Nieuwerf weten dit op een geweldige manier vorm te geven: zij wispelturig en ongrijpbaar, hij rustiger maar twijfelend. Zij maken dat, waar hun materiaal hier of daar misschien wat taai is, de voorstelling blijft boeien.

Theater

Naar Ikea

★★★★☆

Door Frascati Producties en Marijn Graven

17/10, Frascati, Amsterdam. Hier tot en met 25/10